

D

SANDRA MUJINGA HOARSE GLOBULES

1. juni – 26. august at UKS

UKS
(UNGE KUNSTNERES SAMFUND/
YOUNG ARTISTS' SOCIETY)
St. Olavs gate 3, 0165 Oslo

Globule er en kuleformet bit med materie. På engelsk blir ordet ofte brukt om dråper av fett eller annen væske, for eksempel tromber som tetter igjen blodårer. I astrofysikken betegner globuler interstellart støv og gass, som kan danne kimen til nye stjerner. Globuler kjennetegnes altså av to egenskaper: på den ene siden en ansamling med energi og materie som bærer på en potensiell eksplosjon, forstyrrelse eller brå endring. På den andre siden en gjenstand som enten er for stor eller for liten til å kunne sees, og derfor unndrar seg direkte visuell observasjon.

Denne typen tilstander, som er ubestemmelige eller usynlige, men likevel kraftfulle, utgjør kjernen i Sandra Mujingas arbeider. De går igjen i skulpturene hennes, i musikken, videoverkene, de performative arbeidene, klesplaggene og tekstilene hennes, og de gjør seg også gjeldende i hvordan hun opererer på sosiale medier.

Et stadig tilbakevendende spørsmål i Mujingas praksis er hvordan man kan unndra seg synlighet i alles påsyn: Ved å pikselleres, kamufleres, dimmes eller ganske enkelt ved å holde seg i skyggene. Denne tematikken henger utvilsomt sammen med Mujingas erfaringer fra å vokse opp i Oslo med kongolesiske foreldre. Å se det mørke som et arkitektonisk mulighetsrom – som noe som går under radaren – gir styrke. Det kan kanskje til og med være revolusjonerende. Samtidig innebærer dette mørket også en ufrivillig usynlighet for de undertrykte – det Fred Moten og Stefano Harney kaller *the undercommons* – de ikke-privilegerte kroppenes ufrihet.

Sampling danner en annen rød tråd i Mujingas allsidige kunstnerskap – noe som kan knyttes til globulenes ansamling av fortettet energi. Det er påvirkningen fra de taktile materialene (som glyserolens alltid foranderlige, flytende kvalitet eller hvordan pleksiglasset bryter lyset), innflytelsen fra samarbeidspartnerne (for eksempel miljøet rundt den Berlin-baserte nærradiostasjonen der Mujinga pleier å spille av sine lydundersøkelser) og ting hun har lest (for eksempel science-fiction forfatteren Octavia E. Butler), som samles i arbeidene hennes.

Det ansamlede materialet bygges opp, utvides eller eksploderer ut i nye dimensjoner: globulene av ansamlinger og forsamlinger avføder nye sfærer.

*

Som følge av denne modulariteten spiller Mujingas nye utstilling på UKS blant annet også videre på en serie med elefant- og blekksprut-kostymer. Serien, som har fått tittelen *Shawl (Elephant Ears)*, ble først presentert på en performance i Oslo. På UKS har kostymene morfet til gulvskulpturer og inngår i et tettbefolket landskap med beslektede og besjelede figurer.

Mujingas første serier med proteselignende arbeider tematiserte det gjensidige forholdet mellom kropp og klær – at plaggene egentlig er «kroppbygging». Det vi har på oss, har en virkning – ikke bare overfladisk sett. Klær har en egen evne til å skape håndgripelige endringer. Høylytte stiletthæler skaper et annet ganglag enn lavmælte sneakers. Plaggene er alltid i dialog med kroppen. En viktig konsekvens av dette er at det åpner for et økologisk perspektivkifte, der menneskekroppen ikke står i sentrum. Menneskekroppen må følge klesplaggene og tilpasse seg den teknologien som bærer den oppe, enten det handler om bearbeidet dyreskinn eller et par Nike Air. I *Shawl*-serien endrer elementene formet som elefantsnabler eller blekkspruttentakler bevegelsene til den som bærer dem. Det å gå med disse forlengelsene av ens egne kroppsdel er strevsomt. Plagget – som ofte er skapt utfra en tanke om best mulig anvendelighet – motsetter seg her enkel bruk, og dets innvirkning på menneskekroppen blir i stedet fremhevet.

På UKS, hvor disse arbeidene presenteres løsrevet fra menneskekroppen og plassert på gulvet, får de fargerike dyrekroppene et eget liv. Et aspekt som nå kommer til syne, er at disse plaggenes fôr inneholder en væske (en blanding av glyserol og konditorfarge under PVC) som stadig skifter farge – noe som gir publikum innsyn i skulpturenes indre liv.

Denne synliggjøringen av innsiden går igjen i tre høye, fremmedartede kropper i utstillingen, en

serie som springer ut av en presentasjon på visningsrommet Tranen i København, som UKS har samarbeidet med. De enorme romvesenlignende figurene vokser tilsynelatende opp av det grå gulvet, slik at institusjonens hud glir over i verkets overflate. I versjonen som vises på UKS, virker skulpturene flådd, bare ikledd tynne, grå hettegensere. Sammenføyningene i de skjøre skjelettene er synlige og kan minne om tomme kokonger – som om var de levninger fra en transplantasjon eller utdaterte avatarer hvis sjel har blitt overført til en oppgradert modell.

Mujinga benytter seg ofte av oppskrifter i arbeidene sine, enten hun syr (hettegenserne følger en kjent mal) eller driver med postproduksjon (for eksempel når hun gjør noen ordinære videoopptak uskarpe og forvandler et bord til en stadig bevegelig sky). Slik lar Mujinga algoritmer og tilfeldigheter bli en del av sitt kollektive og kreative operasjonsfelt – hennes globul. I *Camouflage Waves 1–3* utydeliggjøres grensen mellom intensjon og tilfeldighet, mellom åpning og lukning. Her har hun bedt danseren og koreografen Adrian Blount om å strekke seg ut og krølle seg sammen, slik at silhuetten hennes vekselvis skjermes og avsløres. Deretter har hun bearbeidet bildene slik at de nesten er ugjenkjennelige. Til slutt har hun dekket dem med PVC, slik at de digitale bildene har fått en egen kropp eller hud.

Som en parallell til PVC-skjermene som gjør bildene uskarpe, ligger nye skulpturer under gjennomskjulte deksler, noe som gir blant annet blekksprutformen en slags falsk beskyttelse. Det samme gjelder utstillingen som helhet, der taksulpturen *Shed* skjærmer publikum fra (en mulig) overvåking ovenfra. Denne formen er en utprøving av hvordan man kan skape en tredimensjonal skulptur av en todimensjonal flate. Samtidig plasserer dette skjoldet betrakteren i sentrum av installasjonen, nede på samme nivå som de besjelede skulpturene. Med dette filteret over seg er publikum både skjernet (i mørket eller skyggen av skulpturen) og overvåket (av den samme skulpturen); både styrket og usynliggjort.

 KULTURRÅDET
Arts Council
Norway

*Mujinga (f. 1989, Goma, Den demokratiske republikken Kongo) er en norsk kunstner og musiker som bor og arbeider i Oslo og Berlin. Hun har en bachelor- og mastergrad fra Kunsthøgskolen i Malmö. Hun har nylig presentert soloutstillingen *Calluses* på Tranen, København (2018) og deltatt på Norsk Skulpturbiennale (2017), Oslo; utstillingen *APPART – Technologies of Persuasion* ved Kunstverein Braunschweig (2017); utstillingen *Subjektiv* ved Malmö Kunsthall og Kunsternes Hus (begge 2017), samt *Skip Zone* ved Magenta Plains i New York (2017).

K

S

SANDRA MUJINGA

HOARSE GLOBULES

1 June – 26 August at UKS

A globule is an organic unit of matter. It is often used to describe a drop of liquid or fat. Globules of fat blocking blood vessels. But it can also be used to signify a sphere of gas, on an enormous scale. In astrophysics, such a blob can spark the birth of a star. Hence, two functions characterize the globule: on the one hand it is a conglomerate of energy and matter with the tense potential of blow-up, disruption, or change; on the other it is a unit of material often too vast or too tiny for us to see, so that it escapes direct visibility.

In Sandra Mujinga's sculpture, in her music, in her video works, in her performative pieces, in her costumes and fabrics, and in her social media presence, creating such murky, undeterminable, or invisible, yet powerful fluid states is core.

A recurring question is how to escape visibility in plain sight: being pixelated, camouflaged, blackened out, or simply remaining in the dark. This is an inquiry that is undeniably related to Mujinga's experience growing up in Oslo as someone of Congolese descent. Seeing darkness as an architectural space of potential—that is, under the radar—is empowering, even revolutionizing; meanwhile spaces of darkness connote the involuntary invisibility of what Fred Moten and Stefano Harney have coined the undercommons, the cavernous, imprisoned states of non-privileged bodies.

In parallel—thinking of the globule's tense assemblage of energy—sampling is another core figure in Mujinga's polymath practice. The influence of the tactile materials used (such as the organic fluidity of glycerin or translucent effects of plexi-glass), the influence from her colleagues (such as those around the Berlin community radio where Mujinga frequently broadcasts her sonic research), and the influence of theory (such as the writings of the late science fiction writer Octavia E. Butler) come together in her presentations. As such, the assembled material builds up, expands, or blasts into new dimensions; the collected and collective globules continuously spark new spheres.

Evolving as such globule blobs, the new exhibition commissioned by UKS expands upon, among others, a series of elephant and octopus costumes. This series, entitled *Shawl (Elephant Ears)*, was first shown as run-way uniforms in Oslo. At UKS, these works morph into floor-based sculptures, becoming part of a densely populated landscape of related animist figures.

Mujinga's first series of textile works addressed the reciprocity of clothing and the body. How our costumes are in effect "body building". What we wear matters; it is not surface only. Clothing has palpable, shape-shifting effects. Loud stilettos form a different walk than silent sneakers. The outfit is always in dialogue with the body. An important effect of this is the ecological turn—the human body is not the center of this dialogue. The human body must be adjusted to meet the fabricated costumes, it must change to the technologies holding it up, whether animal skin or Nike Air. In Mujinga's *Shawl* series the shape of elephant trunks or octopus arms changes the bodily movement of its carrier. Walking with these applied shields, as if extended body-parts, proves difficult, strenuous. Here the animal-shaped clothing clearly resists the easy-fit-and-use; it underscores its agency and in effect influence on the human body.

Removed from the human body and placed on the floor, at UKS these hitherto outer shells become visible as colorful, animalistic corpuses in their own right. A surprising now-visible feature is these works' PVC lining, which encloses a liquid and constantly color-changing (i.e. aging) glycerin-and-food-color mixture—the inner life of the sculptures.

This inside-out effect is also in play in three tall alien bodies that rise at UKS, a series evolving from a presentation at the collaborating exhibition space, Tranen in Copenhagen. The giant extra-terrestrials seem to come out of the gray floor, merging the institutional skin with that of the works. In their UKS iteration the figures appear flayed, wearing only thin

gray hoodies. Leaving insights into their vulnerable skeletons—the seams of their patchwork—the bodies evoke cocoons already vacated, post-transplant residues, or an avatar graveyard left after the human mind/soul has transitioned to a newer model.

When making her work, Mujinga often moves via recipes. Whether in sewing (the hoodie has been repeated from a particular pattern) or via post-production recipes (for instance blurring mundane video material, turning a table into a warping glob). Here, Mujinga lets algorithms, influence, and chance become part of the collective globule of creativity she operates. In *Camouflage Waves 1-3*, a series of wobbly screens, she blurs the line between intention and chance, but also between openness and closure. She asked the dancer and choreographer Adrian Blount to release and close her body, covering and uncovering its silhouette; and has then reworked the images to the point of being nearly unrecognizable while enclosing them in soft PVC sheets, granting the digital image a physical body or skin.

In parallel to the blurring PVC screen, new sculptures are placed underneath a set of transparent screens, falsely protecting, for instance, the octopus from plain sight. The same goes for the overall installation. Hanging over the exhibition space, the canopy-piece *Shed* protects the visitor from (potential) top-down surveillance. Testing how much of a 3D-sculpture can come from wrenching a 2D-plane, the figure places the viewer in the center of the installation, underneath its shield, on the same plane as the animist bodies—both undercover (in the darkness or the shadow of the sculpture) and surveilled (by the sculpture's eye), both invisible and potentially empowered.

*Mujinga (b. 1989, Goma, Democratic Republic of the Congo) is a Norwegian artist and musician who lives and works in Oslo and Berlin. She holds BA and MA degrees from Malmö Art Academy. Recent exhibitions include the solo exhibition *Calluses* at Tranen, Copenhagen (2018); participation at Norsk Skulpturbiennale, Oslo (2017); *APPARAT – Technologies of Persuasion*, Kunstverein Braunschweig (2017); *Subjektiv*, Malmö Konsthall and Kunsternes Hus (both 2017); and *Skip Zone*, Magenta Plains, New York (2017).

